

Modrá knížka

Jméno a příjmení: Čonkin
Státní občanství: Česká republika
Datum narození: 26. 8. 1986
Pohlaví: Muž
Místo narození: Praha
Datum vydání: 5. 11. 2005

OBSAH

Důvody uvolnění ze základní
vojenské služby str. 3
Další zápisy str. 23

POCHOD

Do zvuku bubnů k pochodu,
do hlasu vůdce, levá, levá,
do rytmu píšťal v průvodu
se mísí jásot, pláč i řev.
Ze všech stran ulice se slévá
zvuk okovaných dřev.

Kapela hraje zostra z not,
hudba se mísí s řevem tanků,
s dupotem těžkých černých bot,
jež šlapou v pásu kolejí,
s voláním prodavače v krámku
i s vůní klobás v oleji.

V tom zvuky rozbouřených střev
a čekání na záznej křiku,
když rozlije se rudá krev.
Možná je tisíc důvodů,
proč hluchá slova politiků
ti asistují k porodu.

A stovky mužů v uniformách,
co identitu popřely,
ač různé vlády v různých formách.
Jen matka, která marodí
sotva se ozvou výstřely
- a pak se dítě narodí.

PRVNÍ POHLED

Telefon zvoní pro tátu
a sekretářka dává sbohem.
V ulici, hned za prvním rohem
leží krabice granátů.
A v porodnici za postelí,
má radost, že je ještě celý,
když sirény zní na oslavu.
Hasiči nacvičují poplach,
vojáci šnapsem ženou k splavu
a policisté v stejnokrojích
řadí se v kordon ve výzbrojích,
které den předtím někdo oplách.
A když je dvojstup trochu blíže,
dívá se oknem skrze mříže,
jak dravec leze z doupěte.
Tak přímo z porodního sálu
hledí do hlavní samopalů
- toť první pohled dítěte.

SYN

Dvouletý chlapec, sotva chodí
a už si hraje s pistolí.
Takhle se zvolna voják rodí,
který udělá cokoli.

On prochází se po pokoji
a střílí hlava nehlava.
On věří, že je v litém boji,
v bitvě, jež není krvavá.

On prochází se po pokoji
a pálí po svých nejbližších.
A občas dělá, že se bojí,
i když výstřely neslyší.

Však v duši zanechává šrámy,
kdo jednou vzal tě jako cíl,
ten není dobrým synem mámy,
byť stokrát synem by jí byl.

BITVA

Za oknem výkřiky je slyšet
a raněný se potácí.
Což musí pořád tolik křičet
ti malí, mladí vojáci?
Všude po chodníku se válí
bílé kuličky nábojů,
kdo protestuje ten se spálí,
život je plný soubojů.
Vždyť každý pátek odpoledne
je lítá bitva na hřišti
dříve než rudý obzor zbledne,
než přestanou téct slzy slané,
dřív než se hlava roztříští
a křik dítěte ustane.

MONITOR

Děti už odhodily chůdy
a u monitoru se tlače,
v noční můře se děsí zrůdy,
co střílí na ně z počítače.

Je trapné před monitorem se tlačit,
člověka vyvádí to z normy
a mnohdy špatně uvidí.
Až přestanou jim ty hry stačit,
pak obléknou si uniformy
a půjdou střílet do lidí.

Tak už to bude možná navždy.
Až přestanou jim ty hry stačit,
tak zvednou se a půjdou válčit
ne jenom jako - doopravdy.

NAROZENINY

Narozeniny - poslední,
zahodíš tašku školní
a až bude po poledni,
tak zabalíš si velkou polní.

Maminka může plakat,
že naposled tě uvidí,
však ty se nechceš flákat
- tak půjdeš střílet do lidí.

Otázka hlavou zní ti,
zda dopouštíš se zrady,
když odkveteš jak kvítí
a narukuješ do armády.

Chceš-li zabíjet, jen si běž,
mně rozhodně tím neurazíš,
však budu si přát - to mi věř -
že sám si cestou hlavu srazíš.

Nepřítel zabít zaslouží si,
však těžko jej lze rozeznat,
nechceš-li patřit mezi krysy,
tak ještě toto bys měl znát:

Nežli ublížit nevinnému,
to radši rukou sám se zab,
ač přirovnáš mě k podivnému,
však na tvou duši nejsem sláb.

SMRT V POUŠTI

Dnes mladí mužové opouští rodiny,
jedou za ideou překrásné vidiny.
Krásy a bohatství daleké ciziny,
než loď naplní trvá to hodiny.
Už dlouho toužil jsi vyjet si na
výlet,
a tak si zabalíš, pojeděš zabíjet.

O čem jako kluk jsi snil teď splní
se ti hned,
dostaneš samopal a půjdeš si
zastřílet.

Zaslepen ideou národní hrdosti,
půjdeš svým komplexům udělat
zadosti.

Protože žít
by nemělo cenu,
jak můžeš číst
v západním Plamenu.

Protože žít
by nemělo cenu,
kdybys jít
nechtěl s výložkou na ramenu.

Tak místo hodinek díváš se na
kompas,
čekáš na nároží, kdy že ti zlámou
vaz.

Tví bratři zalezli, zelení ze
strachu,
krev jejich obětí vytéká do prachu,
střílejí zbabělí, po všem co hýbe
se,
tohle utrpení jen málokdo snese.

Nejdřív tě osvobodí, pak tě
postřelí,
kolik příležitostí dali nám,
abychom prozřeli.
Už asi jenom blázen šel by s nimi
dál,
kdo chvíli opodál stál, stojí teď
ještě dál.

Tak hlídáš dál,
tam něco hnulo se
a starý král
se škrábe na nose.
Utíká čas,
dál zvěrstva dějí se,
tichý je hlas,
někde je přepych jinde nejí se.

Tak s jedním vojínem střílíte po
dětech,
málokdy mluvíte o lidských obětech,
málokdy mluvíte, střílíte, máte
strach,
málokdy slyšíte zvonění o hranách.

Pak dopis plný lásky v duchu tiše
pročítáš
a co se děje kolem ani příliš
nevnímáš,
píše tvá dívka a ty život za ní
dáš,
tak ležíš tiše - vprostřed pouště
umíráš.

BABYLON

Slunce zapadá za poušti,
je čas na spaní akorát
a ty se svým prstem na spoušti
míříš tam za ostnatý drát.

Celý svět u nohou ti leží,
řekni, co víc sis mohl přát,
vzduch kolem začíná být svěží,
o lásce zas si necháš zdát.

K čemu dnes myslet na památky,
jednou je válka, není na to čas,
dneska jsou zkrátka v celém světě
zmatky,
nemáme sílu, chránit krásu krás.

O úctě nemáš ani zdání
k památce, která stála let milion,
jsi věrný jenom svojí vlastní

zbrani,
tak v uniformě ničíš Babylon.

769388

STRACH

Tři dny se plazíš zákopy,
všude tě ženou klackem ze vrat.
Co's jednou vetkl do klopy,
to nyní nelze jen tak servat.

Bojíš se krve, která stříká
a slz, jež tečou po víčkách.
Kdo to tam stojí, co to říká,
když smrt se blíží po špičkách?

Vidíš tam svého velitele,
jako by na strop házel hrách.
Je na čase bez všech muk v cele
sám sobě přiznat, že máš strach.

Vidíš tam svého velitele,
hovoří něco o volnosti,
tak přiznej, že se nemáš skvěle
a řekni, že máš všeho dosti.

Z celého světa vystrašený
ted' budeš vraždit nevinné.
Všechny ty muže, děti, ženy.
A sebe taky? Proč by ne.

Bojíš se svých slz na svých
víčkách,
bojíš se rzi na hlavní děla
a krev, jež stéká po lavičkách,
vytéká také z tvého těla.

TENIS

Dnes ke své službě nastupuješ,
už dávno omrzel tě chlast,
z minulosti se vykupuješ,
dnes začneš sloužit pro svou vlast.

Tam v dálce mezi lafetami
jen jámy místo hrobů.
Na dvorcích páni s raketami
hrají hru boháčů a snobů.

Alespoň že v tom nejsme sami,
těžké musí být mít tu moc,
až zaduní to tam nad námi,
nebudeme spát celou noc.

Alespoň, že v tom nejsme sami,
snad nezlámou nám potom vaz,
jsme uvěznění těmi hrami,
jsme čekající na rozkaz.

V sále s lesklými parketami
se točí velké jmění.
Hrajeme sice s raketami,
ale tenis to není.

DO DŮCHODU

Díváš se mlčky čelem vzad
na svou minulost, která pálí
a v ohořelých troskách v dáli
zvolna vychládá starý hrad.

Jsi voják na konci své pouti,
už nemůžeš se nikam schovat,
a tak začínáš bilancovat,
ideál minulosti se ti hroutí.

Již nestoupneš si do průvodu,
vzpomínáš, kterak slib jsi složil,
počítáš všechno, co jsi prožil
a s čím odcházíš do důchodu.

Kolik's zanechal obětí,
hlas ozývá se bez ozvěny,
kolik je mrtvých, znásilněných,
kolikrát's střílel do dětí?

Kolik jsi zmařil životů,
kolik jsi zničil vzácných míst?
Všechno se píše na tvůj list
a propadá se v temnotu.

Snad poznal jsi svou podobu
a vše, co bylo bez důvodu,
to odneseš si do důchodu,
to odneseš si do hrobu.

Babylon

22. 1. 2005

Praha

Bitva

12. 11. 2004

Praha

Do důchodu

5. 11. 2005

Praha

Monitor

9. 1. 2005

Praha

Narozeniny

7. 2. 2005

Praha

Pochod

22. 10. 2004

769388

Praha

První pohled

22. 10. 2004

Praha

Smrt v poušti

8. 3. 2005

Praha

Strach

7. 6. 2005

Praha

Syn

22. 10. 2004

Praha

Tenis

29. 8. 2005

Praha

769388

